

Koning Arthur en de Ridders van de Ronde Tafel

Anna Volkova

Inhoudsopgave

Het Zwaard in de Steen	4
De Raadgevingen van Merlijn	12
De Oprichting van Camelot.....	25
De komst van Lancelot	37
De jacht op het witte hert	49
De Vrouwe van het Meer en Excalibur.....	67
De queeste naar de Heilige Graal.....	81
Het verraad van Camelot.....	95
De laatste slag van koning Arthur	110

Het Zwaard in de Steen

Een ijzige winterwind joeg over de verlaten heidevelden van Brittannië en joeg wolken grijze stof op langs de vergeten wegen. Sinds de dood van de grote koning Uther Pendragon was het rijk in chaos vervallen. Lokale vorsten vochten elkaar de macht uit handen, dorpen gingen in vlammen op onder Saksische overvallen, en het hongerrige volk, zonder hoop, fluisterde dat de goden hun gezicht van deze vervloekte aarde hadden afgewend.

In deze verscheurde wereld groeide Arthur op, een vijftienjarige jongen met donker haar en groene ogen die scherp stonden als die van een valk. Hij leefde in de schaduw van het kasteel van Tintagel, onopgemerkt door allen. Als pleegzoon van de oude ridder Ector was hij grootgebracht tussen de schildknapen en de dienaren. Hij leerde de kunst van het oorlogvoeren, zonder ooit te begrijpen waarom zijn lot zo anders leek dan dat van de anderen. Ector, een man met een strenge blik maar een edel hart, had hem als zuigeling gevonden, gewikkeld in een deken met gouden borduursel, voor de poorten van zijn landgoed. Niemand wist waar het kind vandaan kwam. Niemand, behalve misschien

Merlijn, de raadselachtige tovenaer die af en toe als een schaduw in de kasteelhof verscheen en Arthur gadesloeg met een vreemde glans in zijn ogen.

Die ochtend, toen de mist nog om de torens van Tintagel hing, werd Arthur gewekt door de kreten van de bedienden. Een gerucht verspreidde zich als vuur: een magisch zwaard was verschenen, diep in een steen gestoken op het hart van Londen. Een inscriptie in het glanzende metaal verkondigde dat alleen de ware koning van Brittannië het zou kunnen trekken. Heren, ridders en zelfs de stoutmoedigste boeren hadden het tevergeefs geprobeerd. Het lemmet bleef onbeweeglijk, even hard als de rots die het gevangenhiel.

" Een dwaasheid! " gromde Kay, de oudste zoon van Ector, terwijl hij zijn wijnbeker tegen de muur smet. " Een zwaard in een steen? De goden spotten met ons. "

Arthur zat zwijgend bij het vuur. Hij had nog nooit een zwaard in handen gehad, maar iets in hem – een vreemde warmte, een stem die hij niet kende – fluisterde dat dit verhaal hem aanging.

Ector, nieuwsgierig geworden, besloot Kay en Arthur naar Londen te sturen om het wonder met eigen ogen te zien. " Als het bedrog is,

weten we het. En als het waar is... " had hij gezegd, terwijl hij een zware hand op Arthurs schouder legde, " dan wordt misschien een van jullie beiden koning. "

De reis was lang en gevaarlijk. De wegen krioelden van rovers, en de dorpen die ze passeerden waren niet meer dan hopen zwartgeblakerde stenen en ingestorte daken. Onderweg keek Arthur naar de mensen: gezichten getekend door honger, ogen zonder glans. " Waarom doet niemand iets? " vroeg hij op een avond aan Kay, terwijl ze een stuk hard brood deelden.

Kay lachte bitter. " Omdat er geen koning meer is, jongen. En zonder koning is er geen wet. "

Die woorden echoden in Arthur als een verre roep. Zonder koning...

Toen ze eindelijk Londen bereikten, was de menigte overweldigend. Honderden mannen, gewapend of niet, hadden zich verzameld rond de zwarte steen op het centrale plein. Het zwaard, Excalibur, gloeide met een blauwachtig licht, alsof het leefde. Het gevest, versierd met oude runen, leek geheimen te fluisteren tegen wie het waagde te naderen.

Kay, overtuigd van zijn kracht, baande zich een weg naar de steen. Hij greep het gevest,

de spieren in zijn armen bolden onder de inspanning, maar het lemmet bewoog geen duimbreed. " Vervloekte steen! " brulde hij, terugdeinzend met een gezicht rood van schaamte.

Arthur, geboeid, kwam nu zelf dichterbij. De menigte spotte. " Laat de jongen maar! " " Die zal ons aan het lachen maken! " Maar Arthur hoorde hen niet meer. Zijn ogen waren op het zwaard gericht, en de stem in hem, sterker dan ooit, zei: Probeer het.

Hij legde zijn hand op het gevest. Het metaal was warm, bijna levend onder zijn vingers. Hij trok.

Een krakend geluid weerklonk, alsof de aarde zelf openspleet. Plotseling kwam het zwaard vrij, zo soepel alsof het uit een zijden schede gleed. Een verblindend licht barstte los, en een verbijsterde stilte daalde neer over de menigte.

Niemand bewoog. Niemand ademde. Toen steeg een gemompel op, als een golf: " Hij is het... Hij is de koning... "

Kay, wit als een doek, deed een stap terug. " Nee... Dat kan niet... "

Arthur, het zwaard in de hand, besefte plotseling wat hij had gedaan. Zijn hart

bonsde zo hevig dat hij dacht flauw te vallen.
" Ik... ik begrijp het niet... " stamelde hij.

Toen trad Merlijn uit de menigte naar voren, zijn lange mantel van nachtblauw wapperend achter hem als een schaduw. Zijn ogen, zo diepblauw als de oceaan, rustten op Arthur met een intensiteit die de jongen deed huiveren.

" Je hebt de roep gehoord, Arthur, " zei Merlijn met een kalme stem die toch als donder klonk. " Het zwaard heeft zijn meester gekozen. Jij bent de zoon van Uther Pendragon, de ware erfgenaam van de troon van Brittannië. "

Arthur voelde de grond onder zijn voeten wegzinken. " Uther... Pendragon? " Hij herinnerde zich de verhalen die Ector hem had verteld, over de grote koning die Brittannië had verenigd voordat hij viel onder de speren van de Saksers. " Maar... Ector heeft me als zijn eigen zoon grootgebracht... "

Merlijn glimlachte raadselachtig. " Ector was een trouw man. Hij wist dat jouw lot groter was dan het zijne. "

Het nieuws verspreidde zich als een vuurvlam. De heren, eerst nog sceptisch,

moesten zich voor het bewijs buigen: het zwaard had gesproken. Arthur was koning.

Maar de vreugde was van korte duur. Baronnen, ridders en zelfs enkele boeren mompelden ontevreden. " Een knaap? " " De zoon van niemand? " " Hoe zou hij ons kunnen beschermen? "

Die avond, in een zaal van het kasteel van Londen, zat Arthur alleen met Merlijn. Voor hem op tafel lag Excalibur. Het lemmet gloeide zacht, alsof het leefde.

" Ze zullen me nooit volgen, " fluisterde Arthur, de vuisten gebald. " In hun ogen ben ik nog maar een kind. "

Merlijn ging tegenover hem zitten, de handen gevouwen. " Een koning wordt niet bepaald door zijn leeftijd, Arthur, maar door zijn daden. Ook Uther had een zwaard. Maar hij faalde omdat hij regeerde met kracht, niet met wijsheid. " Hij knikte naar Excalibur. " Dit zwaard is een symbool. Het herinnert je eraan dat je niet alleen bent. Brittannië heeft je nodig. "

Arthur sloot zijn hand om het gevest. Het metaal trilde onder zijn vingers, alsof het antwoord gaf op zijn aanraking.

" Ik weet niet eens hoe een koning moet zijn, " bekende hij met bevende stem.

Merlijn glimlachte, en voor het eerst zag Arthur een vonk van trots in zijn ogen. " Niemand weet dat in het begin. Maar je zult het leren. En ik zal er zijn om je te leiden. " Hij stond op, zijn gestalte scherp afgetekend in de schemering. " Morgen word je gekroond. En daarna... " Hij zweeg even, alsof hij aarzelde de woorden uit te spreken. " Daarna zul je moeten bewijzen dat je deze kroon verdient. "

Arthur keek naar het zwaard, toen naar Merlijn. Hij wist dat zijn leven nooit meer hetzelfde zou zijn.

" Dat zal ik doen, " zei hij ten slotte, met vaste stem. " Voor Brittannië. "

Buiten hilde de wind nog altijd, maar nu meende Arthur, meegevoerd op de vlagen, de verre echo te horen van een rijk dat op hem wachtte.

De Raadgevingen van Merlijn

